

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 107

Kjem ut
kvar måned

Juli 1939

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

10. årg.

Der er kun én.

Der er kun én som frelser
fra synd og død og dom —
det er den Herre Jesus,
som her til jorden kom
å føre det fortapte
fra villsom syndersti
til faderhjemmets sale,
hvor man er evig fri.

Der er kun én, hvis nåde
er rik og kjærlig nok
for selv den allerstørste
og dypest fallne flokk.
Der er kun én, som makter
å trosse dødens hær —
den Frelser som på korset
selv kjente døden nær.

Vi kjenner Ham, vi nevner
Hans navn i takk og bønn,
vi kneler ydmykt, stille
for Guds enbårne sønn.
Men der er mange tusen
som aldri så Hans tegn
og folte ordets milde
og varme vårbruddsregn.

Kkl.

Nadveren.

Preken i Davik skjertorsdag 1920
av prost Eide.

Luk. 22, 14—20.

Vi ser Jesus og hans apostler samlet om bordet for å nyte jødernes hellige måltid, påskelammet.

For jødene var det måltid det høitideligste de visste. Det minnet dem i høiere grad enn noget annet om Guds nåde og store gjerninger mot fedrene, den gang da de drog ut fra Egyptens trellekår og blev irelst fra morderengelen, som gikk gjennom landet, og på underfull måte blev ført gjennom det røde havs vanne på veien til det lovede Kanaans land.

Hvert år ved påske nøt alle israeliter dette måltid og levet derved i minnet op igjen de store gjerninger, som Gud i hine fjernt forgangne tider hadde gjort mot sitt folk. De minnedes pakten, som han hadde inngått med dem, og de befestedes i pakten med ham. — Når de blev tro i pakten med sin Gud, så turde også de gjøre regning på Guds nåde og hjelp i likhet med fedrene.

Påskelammet var et paktesmåltid og et samfundsmåltid til befestelse i pakten med Gud og til styrkelse i samfundet med Guds folk. —

Men tider går, og tider kommer. Og med tidenes skiften skifter også forholdene. Og med de nye forhold følger nye krav. Det gamle faller bort for å avløses av noget nytt, der bedre kan svare til forholdene og bedre tilfredsstille de nye tiders nye krav.

Da Jesus sitter der ved bordet med sine disipler, samlet om påskelammet, står det ham klart, at nu er det tideskifte kommet, da påskelammet står for tur til å falle bort for å avløses av et nytt og mere tidssvarende påskemåltid.

En ny pakt skal opprettes; en pakt, som skal hvile på Jesu død og blod.

Da er påskelammets tid forbi. Det kunde kun være tegnet for pakten mellem Gud og Israel. Men nu skal pakten legges bredere an: En pakt mellem Gud og alle mennesker. Alle folkeslagene skal fra nu av komme Gud likeså nær som Israel. Der skal ikke lenger være jøde eller greker, trel eller fri, mann eller kvinne; men alle skal de være ett i Kristus. Jesus Kristus, Guds enbårne sønn, ved Guds evige kjærlighet gitt hen i døden for alle mennesker, det favner videre enn det gamle testamentes påskelam. Det har bud og erind til den hele verden. Det er ikke

lenger Israels frelse det gjelder, men den hele verdens.

Den gamle pakts påskelam var for Israel. Den nye pakts påskelam, Jesus, er for alle folkeslagene utover den hele vide jord, og inntil dagenes ende. Der er ingen grenser. Ingen er utelukket. Der er den samme adgang til Gud, til å bli hans barn og bli arvinger til det evige liv, for alle mennesker.

Sådanne tanker er det sikkert som har beveget sig i Jesu sjel, da han, i tilknytning til det gamle påskemåltid innsetter et nytt påske- og paktesmåltid i sitt hellige legeme og blod, under symbolene brød og vin.

Forskjellen mellom det gamle og det nye er åpenbar: Hist et lam, her Guds enbårne sønn. Hist utfrielse fra trellekår for legemet; her utfrielse fra trellekår for ånden. Hist en timelig frelse; her en evig frelse. Hist med løfte om et jordisk fedreland; her med løftet om Guds himmelske rike.

Når vi tenker på denne uendelig store forskjell, da kan vi også forstå Jesu ord til sine apostle ved måltidets begynnelse: Jeg har hjertelig lengtet etter å ete dette påskelam med Eder, før jeg lider, ti jeg sier Eder: Jeg skal aldri mer ete det, før det er blitt fullkommet i Guds rike.

Herligheten ved den nye pakt og det nye måltid var så meget større enn ved den gamle pakt og det gamle måltid, at der var all grunn for hans kjærlige hjerte til å lenges etter den stund, da det gamle kunde falle for å gi plass for det nye.

Det er godt med månens skinn, så lenge natten varer; men allikevel lenges vi etter morgens strålende sol, og gleder oss til dens komme.

I Jesus har vi solen. Livsens sol og verdens lys.

Det er ikke natt lenger. Dagen er kommen. Det gjelder for enhver av oss å gjøre dagens gjerning, å vandre så lenge vi har lyset. At ikke Guds nåde og kjærlighet som er vist oss i Kristus Jesus, skal være forgjeves for nogen av oss.

Når Herren samler oss om den nye pakts måltid skal vi minnes all Guds nåde og all Guds velgjerning mot oss.

Han har sagt at vi skal gjøre det til hans ihukommelse. Men i hans ihukommelse samler sig ihukommelsen av all Guds nåde og

godhet mot oss. Alt samler det sig som i en sum i dette ene — det store kjærlighetens bevis, at Gud har gitt sin enbårne sønn hen i døden for oss, for at vi, så mange som tror, ikke skal fortapes, men ha det evige liv.

Den pakt som hviler på Jesu død og på hans for oss utgydte blod, den pakt svikter ikke. Den kjærlighet blir aldri for liten, så den ikke skulde ha en full tilgivelse for alle våre synder, — for alle våre brøst og feil. Den kjærlighet blir aldri for fattig, så den ikke skulde kunne gi oss all hjelp og all kraft, som vi behøver for å leve Guds barns pene, vakre liv, så vi kan bli hellige og salige mennesker.

(Forts.)

Gud fyrst.

Det vert fortalt fylgjande om den store namngjetne franske general Foch: Ein gong under verdskrigen kom den franske president Poincare og vitja fronten. Han kom til hovedkvarteret om morgonen, men der var ingen Foch til å taka imot honom. Staben vert svært ille ved fordi dei ikkje kunde finna honom og gjekk avstad for å leita. Adjutanten, som ogso som Foch var katolikk, visste kvarhelst ein kunde finna honom. Messa (gudstenesta) var halda mykje tidlegare, men Foch venta ein lang og vanskeleg dag og offiseren var viss om at han kjende trong til å beda ei lenger bøn. Slik var det ogso. Foch vart funnen knelende ved altarringen, ikkje akkurat i bøn, sa offiseren, men han såg ut som om han gav si sjel til den krossfeste Kristus. Adjutanten vart so grepen av dette synet at han gløymde kvifor han var komen og knelte ned ved sida av sjefen sin. Ikkje ein augneblink flytte Foch blikket sitt frå krossen over altaret. Ei lang stund gjekk. Offiseren kunde ikkje koma til ro. »Korleis kunde eg det?« sa han, »når eg visste at heile staben venta nervøst utanfor«. Difor bøygde han seg full av age og respekt over til Foch og kviskra: Mon General, vi let Monsieur Poincare vente.....«

Foch rørde ikkje på seg, ikkje so mykje som eit blink. Etter enno ei lang stund kjende han på seg at sjefen var ferdig med si bøn, og reiste seg difor opp og stod og venta. Foch reiste seg langsamt, såg endå

ein gong opp mot krossen, gjorde krossens teikn, bøygde seg enno ein gong for altaret og med ei av sine raske rørsler vende han seg mot adjutanten: »Kva meiner De — let vi Monsieur Poincare venta?» spurde han kvasst. »Ventar De at eg skal segja til vår Herre og Frelsar: Orsak, men der er ein som er viktigare enn De utanfor som ventar. Eg vil avslutta bøna mi seinare ved eit laglegare høve?»

Foch brydde seg ikkje det minste om rang eller stilling eller noko verdsleg gode i det heile teke. Men når han nekta å la noko menneskje uroa seg når han var i kyrkja eller når han bad, var det ikkje fordi at det var den store general Foch som bad, men fordi *Gud var der å lytta til honom*. — Det var den einaste gong det var fårleg å forstyrre Foch. Burtsett frå dette kunde ein avbryta søvnen hans, uroa honom ved måltida. Det gjorde ingenting. »Men,« sluttar korrespondenten, »han måtte ikkje uroast når han var i einrom med Gud.«

Våre døde.

30. mai: Ingvald Ellingsson Bortne, g. gbr.; f. 1898; blindtarmsoperasjon.
8. juni: Karoline Jonsdtr. Kjøllesdal, kona til Hilmar Kjøllesdal; f. 1878 i Sundal; magesjukdom.
15. juni: Lars Arnesson Gillesdal; e. gbr.; f. 1885; alderdom.
16. juni: Berge Samsonsson Haukedal, e. gbr.; f. 1853; alderdom.

**Når du har kvilt, skal du stå opp
og få din lut når dagane får ende.**

Dan. 12, 13.

Notisar.

Døypte: 21. mai Solbjørg Anne-Lise, f. 16. mars av f. Alf Albertsson Solibakke og k. Margaret Sivertsdtr. (f. Stokkevåg). — 28. mai Målfrid, f. 28. mars av f. Alf Andersson Skarstein, Isane, og k. Dina Didriksdtr. (f. Isane). — 29. mai Inga Petra, f. 3. febr. av f. Gustav Kristofersson Hunskaar og k. Olga Pedersdtr. (f. Pedersen). — S. d. Reidunn Elsa, f. 31. mars av f. Ingvald Matiasson Odegård og k. Henny Rasmusdtr. (f. Svarstad). — 18. juni Anna Karen, f. 11. mai av f. Kristian Knutsson Indredavik og k. Berta Gustavsdtr. (f. Blålid). — S. d. Nils Reidar, f. 4. mars av f. Bernt Knutsen Dombestein og k. Hilda Nilsdtr. (f. Bakke). — S. d. Oddny,

f. 24. april av f. Lars Kristiansson Rimstad og k. Gyda Olsdtr. (f. Arset).

Ektevigde: 28. mai i Eid Kristofer Rasmusson Vingelven og Hanna Olsdtr. Humborstad. — 3. juni i Davik Olav Svendsen, Hurum, og Agnes Ivarsdtr. Dombestein. — S. d. i Rugsund Erling Rasmusson Husevåg og Agnes Ivarsdtr. Furenes. — S. d. i Eid Emil Gillshammer og Ingrid Johansdtr. Kjøllesdal. — 7. juni i Volda Martinus Jakobsson Solibakke og Signy Martinusdtr. Nore. — 16. juni i Totland Jon Jonasson Eikås og Annelaug Eriksdtr. Fjellestad, Gloppe. — S. d. i Davik Hjalmar Kristofersson Husevåg og Annie Abrahamsen.

Basarar: Levdal 30. mai til Indremisjonen kr. 46.40. — Tytingvåg 14. mai til redningssaka 60, til sjømannsmisjonen 60. — Davik 30. mai til heidningmisjonen 195.20. — Rugsund 3. juni til sjukerøktlaget 137.49.

Ofringar. Davik 28. mai til heidningmisjonen 71.70. — Rugsund 21. mai til Indre sjømannsmisjon 129.29. — Rugsund til prostihjelpepresten 27.10. — Alfot 4. juni til heidningmisjonen 16.91.

Til sjukerøktlaget er kome inn: Maiblomar: Hennøy 5 kr., Elde 3.70, Levdal 6, Berle 10, Maurstad 18.50, Davik 17.50, Bortne 4, Rugsund 15. — Lodd: Berle 5, Maurstad 10, Rugsund 10. — Merke: Berle 2, Maurstad 4. — Medlemspengar: Berle 8, Kjøllesdal 2, Rugsund 43. — Basar: Rugsund 130.

Ingebjørg Gloppestad er tilsett som sjukesyster i staden for Astrid Mittet som er flytt til Innherred.

For 100 år sidan. Døde: 1. juli 1839 Anne Nielsdtr. Mettenæs, gårdmanns kone, 64 år. — 25. juli Jacob Jacobsen Fagerlied, gårdmann, 62 år. **Vigde:** 11. juli Christen Otteren, son til Anders Pedersson, 33 år, og Synneve Henøen, dtr. til Peder Olsen, 24 år. — 14. juli Rasmus Totland, son til Axel Hansen, 28 år, og Oline Hansdtr. Nordpollen, 28 år. — 7. juli Knud Elde, son til Rasmus Johnsen, 24 år, og Siri Levdal, dtr. til Johannes Pedersen, 34 år. — 21. juli Rasmus Berstad, enkem., son til Ole Ellingsen, 26 år, og Jøde Leergulen, dtr. til Marthinus Noesen, 31 år. — 8. juli Berge Storøen, enkem., son til John Stephensen Fidgje, 45 år, og Susanne Heggedal, dtr. til Noe Erichsen, 35 år.

Gudstenester:

7. sund. etter treein., 23. juli: Davik.	
8. —»— 30. juli: Totland.	
9. —»— 6. aug.: Rugsund.	
10. —»— 13. aug.: Alfot.	
11. —»— 20. aug.: Davik.	
12. —»— 27. aug.: Rugsund.	

Kvittering for kontingent. Ivar Dombestein 6 kr. M. Sigdestad (Bergen), 5. - Johan Haukedal, Marie Hunskaar, Ole I Husevåg, Ragna Myklebust, Hans J. Lefdal, fru Hyldmo, John Runshaug 3. — Andreas Krokepollen, J. B. 2. — Mons J. Myklebust, Marie Askevik, Kristianne Blomvoll 2.50. — Til saman kr. 43.50.

Hjarteleg takk til alle.

Om å telle våre dager.

Hvorfor skal vi telle våre dager?

»For at vi skal få visdom i hjertet.«

Kanskje du har trodd, at dette bare er en poetisk talemåte, som var sagt for å ta sig godt ut, eller for å påvirke uvidende mennesker, som ikke selv eier betingelser for å kunne dømme om den slags ting?

Nei, det er slett ikke tilfellet. Gud pleier aldri å være sentimental. Og dersom du bare vil tenke dig om et øieblikk, så vil du kunne forstå, at det ikke er den innskrenkede ånd, som har mest bruk for denne sannhet, men de, som gir sig mest av med å tenke over livet og drofte de sosiale spørsmål.

Akk, dersom du hadde ditt liv riktig kjær, så vilde det, som du kaller sentimental, bare hjelpe dig til å elske ditt liv ennu høiere.

Og alt her i livet må bli påvirket av den korte tid.

Ditt liv på jorden er en stor ting — en rik og kostelig gave. Det er sandt, at livet er så betydningsfullt, at man ikke tilnærmelsesvis kan utgrunne det; men livet er titusen ganger større av den grunn, at det snart vil være forbi.

En av de vesentligste grunne til at livet er så stort, er fordi det er så kort.

Dersom livet varte i tusen år, så vilde det slett ikke være så stort, som hvis det bare varte tusen timer.

En mann, som skulde henrettes, fikk av dommeren en måned til å forberede sig til døden — en eneste, kort måned. Hvor viktig og innholdsrikt blir da ikke hvert eneste minutt av denne måned.

Men tenk dig, om du bare hadde fem minutter å leve i. Hvor uendelig høitidelig vilde det da ikke være!

Hvor meget større er ikke et liv, som bare varer fem minutter, i motsetning til et, som varer en måned. Og dersom det i denne stund virkelig gikk op for oss, hvor stort og ophøiet livet var, hvor viktig vilde vi ikke da synes det var å benytte hvert eneste minutt av dagen godt, og betenke, at vi kanskje kunde være døde, for en time var forbi.

Henry Drummond.

Sankt Sunniva.

Fra **Sigrid Undset**: »Norske Helgener«.

(Forts.).

Kullag i ruinene viser at det engang er blitt herjet av brand. Mellem de skjeleffdelene som er funnet i grunnen inne i klosterkirken, skal det ha vært en hel som skrev sig fra barn i skolealderen. Benediktinerne var efter sin ordensregel forpliktet til å holde skole for gutter, så barnebegravelserne kan vel være efter en av de mange epidemier av »barne-død« som gikk over Norge i middelalderen.

Akkurat hvor meget av historisk sannhet som ligger til grunn for Sunniva-legenden, er det naturligvis umulig å si. Enkelte protestantiske historikere har gått ut fra at det historiske grunnlag helt mangler. De benene som blev funnet i hulene skulde ha vært levninger av folk som hadde hatt tilhold der i forhistorisk tid. Men i tidlig middelalder, da hulene ved de gamle fangstplasser i stor utstrekning var bebodd i jakt- og fisketidene, er det lite rimelig at folk skulde være blitt så forbauset over noen knokkellunn, hvis det ikke hadde vært ekstraordinære omstendigheter forbundet med funnet. Ellers vilde de vel ikke uten videre ha godtatt de utenlandske presters historie om den landflyktige irske dronning og hennes følge, eller usmi-lende og andektige ha sett på de veldige anstalter som blev gjort for disse knoklers skyld som nu blev lagt ned i fine skrin.

Seljumannamesse — minnefesten for St. Sunniva og hennes følge — er blitt feiret like lenge som vi har noen opplysninger om en kirkelig festkalender for Norge. Ved gudstjenesten 8. juli leste man disse ord: »Vår sjel er blitt fridd ut som spurven av jegerens snare. Snaren er brutt sund og vi er blitt fridd ut. Vår hjelp er i Herrens hånd, han som har skapt himmel og jord.« Evangeliet er tatt fra apostelen Mattheus tiende kapitel, vers 26 ff.: »Det er ingenting skjult som ikke skal bli åpenbaret, og der er intet hemmelig som ikke skal bli kjent. Hvad jeg sier dere i mørket, tal det i lyset, og det som blir hvisket dere i ørene, skal dere predike fra hustakene.

(Forts.)